

Mozes opnieuw geroepen- een confrontatie met weerstand Arjan Noordhoek

In de 40 dagentijd lezen wij in Silo uit Exodus van de roeping van Mozes tot en met de uittocht van het slavenvolk door de Rietzee. Mozes is de hoofdfiguur, maar wij als gemeente van Christus in zijn kielzog. Maar kunnen we het zo meemaken dat ook wij op weg zijn naar een doel dat ons nog verrast? Een reis naar een beter leven, waar vrijheid wordt gevonden en gegeven? Dan zullen we ook moeten weten waar onze onvrijheid zit, wat ons weerhoudt om de farao's van onze tijd aan te spreken. En daarbij de moed vinden die Mozes had, óók toen hij niet werd gehoord, geen erkenning kreeg, zelfs niet van zijn eigen mensen. We gaan in gesprek over wat onze overtuiging of roeping is, en hoe we daarvoor kunnen opkomen in deze tijd.

Exodus 5:22- 6:1-12 Mozes opnieuw gestuurd**Lucas 6:1-5 Jezus en de sabbat**

In Exodus lezen wij deze 40 dagentijd in Silo van de roeping van Mozes tot en met de uittocht door de Rietzee. Mozes is de hoofdfiguur, maar met velen in zijn kielzog, ook wij, de gemeente van Christus, de gelovigen van nu. (zie de weg door de woestijn op weg naar een beloofd land, de landkaart met elke zondag een nieuwe pleisterplaats)

Het is een weg met een onbekende route voor alle personages in het verhaal. Wij weten uit de bijbel wel de afloop. Maar kunnen we het met onze cultuur, met onze 21^e eeuw zo met elkaar meemaken dat ook wij op weg zijn naar een doel dat ook ons verrast? Een reis naar een beter leven, waar vrijheid wordt gevonden en gegeven?

Ik noemde vorige zondag in de open ruimte al even de boeiende bijbelgroep in Silo van donderdag vorige week. Daar bespraken we de *roeping van Mozes en de tegenwerking van de machthebber/ de weerstand van de farao*. En we waren daar aan tafel ervan overtuigd dat de twijfel van Mozes om naar het paleis van farao (als centrum van de macht) te gaan heus wel te maken had met zijn verleden. Want als je bloed aan je handen hebt, ben je de rest van je leven heel onzeker over jezelf en het oordeel van anderen! Ook al wordt je persoonlijk geroepen door de Here God zelf! Dat Mozes als ex prins liever op zijn eigen boerderijtje met vrouw en kinderen was gebleven, dat vonden wij heel logisch.

Als je met een smet op je naam in beweging komt, opkomt voor jezelf of voor anderen, dan is er altijd wel één die zegt, hé, jij was toch die man die vast heeft gezeten, ga jij ons nu zeggen wat wij moeten doen?

Ja, weerstand en onbegrip, die sturen je terug in je hok, het kan je eigen familie zijn, die niet gelooft in jouw Exodus, dat jij je geroepen voelt om een draai aan je leven te geven, op weg te gaan naar een beter leven. En als je familie het niet zegt, dan is het wel de staat, die jou geen Verklaring Omtrent Goed Gedrag (VOG) wil geven, zodat je die baan wel kan schudden .

Of als je ongedocumenteerde vluchteling bent, dan is het de IND die jou niet gelooft omdat je vluchtverhaal niet geloofwaardig is of niet gelooft dat jij oprecht en overtuigd christen bent geworden. Dat gebeurde ook Dawood uit Iran (de schilder van het plafond van onze voorkamer) die met hart en ziel een volgeling van Jezus is geworden.

Mozes wordt opnieuw geroepen nadat hij door farao bij zijn eerste bezoek was weggelachen. En ook nog eens weerstand en ongeloof bij zijn eigen volk merkte. Wat gebeurt er met ons als we niet worden geloofd, niet worden gesteund in onze diepe overtuigingen?

Voor mijzelf werd dat heel voelbaar doordat ik met Mehdi en Maryam sprak, een Iranese vluchteling en haar broer waar ik mee in contact kwam door Ludo. Zij wordt afgewezen door de IND die niet erkent dat zij christen is geworden. En ook niet dat zij gelooft in een wonder, haar genezing die zij van God ontving. Zij ondervond in Iran onderdrukking als vrouwelijke ondernemer die een eigen zaak had opgezet (zie artikel deze week in TROUW over Iraanse vrouwen!) . Zij heeft geen steun van een kerkelijke organisatie zoals Dawood dat wel heeft in zijn procedure tegen de staat. Voor hem konden we namens Silo met Letta en Nelleke en met meerdere kerken en organisaties actief getuigen voor de rechtbank in Den Bosch. En het viel positief uit, de rechter werd overtuigd.

Op mijn vraag wat Maryam kracht geeft om als ongedocumenteerde vluchteling hier te moeten afwachten wat de IND gaat doen, zei ze dat het geloof in God en haar familie dat zijn. Zij heeft nog niet de ervaring van een steunende geloofsgemeenschap die voor haar bidt en voor haar vecht.

Ik vertelde wat Silomensen voor elkaar doen in tijden van ziekte en tegenslag. Maar dat kan als we elkaar kennen en men weet heeft van jouw strijd. Dus als jij zelf de moed hebt om daarover te vertellen. Als jij je laat zien aan een gemeenschap waar je je als broers en zussen in Christus veilig voelt en die in Gods naam jou wil helpen om te blijven geloven. Om sterk te blijven in jouw overtuiging dat jij voor je recht mag opkomen. In Exodus gaat het over ons aller weg naar vrijheid, het gaat om bevrijding van slavernij.

Dat kan voor ons allen een spiegel zijn om in te kijken en ons af te vragen hoe vrij jij en ik eigenlijk zijn. Die vraag is groter dan alleen naar een land als Iran met de vinger te wijzen. Of naar de staat te wijzen die faalt als we lezen van de fouten van de Belastingdienst of van de IND.

Maar een krachtige spirituele ervaring zoals Mozes had kan ook óns leven zo raken, dat je je niet in je hok terug laat sturen. Of dat je het volhoudt om jarenlang te wachten, als je weet dat anderen zich achter jou scharen, je willen steunen in je geloof en je verlangen naar een beter leven. Dat geloof van anderen worden dan voor jou bronnen van vertrouwen ook al ben je onzeker over jezelf en over je verleden. Mensen die je blijven liefhebben als je in de problemen komt.

Daarom komt vanzelf de vraag omhoog hoe wij als vrije burgers mensen als Maryam kunnen steunen in haar verlangen om in NL te mogen blijven. De gemeente van Christus kan veilige ruimte zijn, een toevlucht (asylum) die gaat staan tussen warme familie (haar broer zorgt goed voor haar) en een koude maatschappij (de IND spreekt namens NLstaat). Maar de kerk van Christus kan ook een signaal afgeven, een protest zoals dat gebeurde in het kerkasyl van Den Haag, waar wij ook een klein steentje aan hebben kunnen bijdragen.

Zo'n gemeente leest hoe Jezus boven de regels over de sabbat staat. Hij stelt zich boven de wetten van zijn tijd omdat Hij de Vader God van Liefde wil vertegenwoordigen in woord en daad. De IK BEN die zich als de Barmhartige en Rechtvaardige laat zien in een Mens hier bij ons op aarde.

Als Maryam zegt: maar dat durf ik eigenlijk niet, dan lijkt zij op Mozes, en die kreeg zijn broer Aaron als een soort helpende engel naast zich. Zo kon hij het aan om te gaan, in godsnaam. Zo kunnen ook wij als gemeente gaan, en doen.

Je hoort vaak mensen zeggen: je moet het toch zelf doen, je moet jezelf vergeven, en meer van die cliché's . Maar het Exodus verhaal toont ons een God die ons roept en die mee gaat, en zich daarmee heen zet over onze angst en schuldgevoelens. Om ons in beweging te krijgen, en om Zijn Naam gestalte te geven in ons leven van elke dag.

Dat kunnen wij, als wij geloven dat we geroepen zijn, overtuigd zijn om voor vrijheid op te willen komen. Ook al zijn er machten en krachten die onze uittocht belemmeren.....

Daarover gaan we na de koffie met elkaar praten in groepjes op deze thema zondag!

VRAGEN AAN MARYAM

Welkom in de Silokerk, het zijn jouw broer en zussen in Christus!

-Wil jij ons vertellen waarom je weg wilt uit Iran?

-Hoe heb jij Christus leren kennen en wat betekent dat voor jou?

-Durf je ons te vertellen over een wonder dat jij meemaakte?

-Wat zou deze kerk voor jou kunnen doen?

VRAGEN thema-nabespreking:

-wat is voor jou een 'heilige overtuiging'?

(bv niet vloeken, niet roddelen, afval scheiden, bidden voor het eten, ruimte voor vluchtelingen, etc)

-hoe kan je opkomen voor je overtuiging ?

(bv door stemkeuze, erover praten, handtekening actie, gift geven, demonstreren, etc.)